CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 167 | 15 cèntims | 11 juliol de 1924

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CAMEROS, 3 (Passatge Orfeó Català) BARCELONA | APARTAT 273 TELÉFON 1114

Demanant aigua

—Déu no ens escolta. Li demanem aigua i no plou.

—Ara que la terra es clivella ens recordem de Déu? I quan feies bones collites hi pensaves? Quantes vegades has blasfemat sota d'aquest cel? Demanes aigua i al poble hi ha timbes, cataus infectes i cafès impúdics. Company, està molt bé que preguem, però millor estaria que ens féssim dignes d'obtenir allò que demanem.

En el camp i la ciutat

La crisi s'agreuja

Fa ja moltes setmanes que les fàbriques de la dreta del Llobregat han suprimit el treball o l'han reduït a tres dies per setmana. Avui ens comunica un amic de Manresa que aquesta mateixa setmana han tancat gran nombre de fàbriques d'aquella ciutat catalana i que per a la propera setmana està anunciat l'atur d'altre gran nombre d'establiments industrials.

La crisi industrial es va estenent en ràpida rauxada arreu de Catalunya i afecta ja a totes les comarques de la nostra terra.

I la crisi industrial ve agreujada avui per la crisi agrícola, que es presenta així mateix intensíssima en els nostres medis rurals. L'eixut és un flagell horrible, que afecta profundament a Catalunya. Els nostres camps presenten un aspecte desolador. Les plantes es van assecant i morint i fins els arbres van perdent la seva vitalitat i en alguna comarca moren i deuen ésser arrencats.

La misèria més corprenedora va estenent les seves urpes per tot arreu. I els pagesos i tota mena d'habitants del camp van exiliant-se cap a la ciutat.

No cal dir que tota la nostra població rural, que no pot mantenir-se en el camp, no troba altra solució que la marxa cap a Barcelona, cap a la ciutat engolidora d'energies i dispensadora de treball, on tothom hi viu, segons la dita popular.

Però el medi de Barcelona és un medi de vida principalment industrial. I si les fàbriques tanquen, i els tallers alternen la feina, i l'atur es va estenent cada dia més, com ha d'engolir Barcelona aquesta riuada de mils i mils pagesos que cada dia van trucant les portes de la nostra ciutat, cap i casal de Catalunya?

La misèria comença a estendre també aquí el seu mantell negre i desolador; i com al camp, un esdevenidor negre ens amenaça a tots, ciutadans i terrassans. I pensi's que la misèria en els grans conglomerats ciutadans procedeix per masses senceres, per grans acumulacions de persones quan comença la seva tasca.

* * *

Fa molt de temps que d'aquestes planes estant preconitzem l'arribada de l'espectre de la fam, que ara ja tenim aquí. I fa molt de temps també que aixecàrem el nostre crit d'angoixa per aquest negre esdevenidor.

El problema és d'aquells que no s'eviten momentàniament. I és d'aquells que els homes d'Estat han de saber veure a distància, que per això estan més alts que els altres ciutadans.

De l'any 1915 fins fa tres anys un esclat de prosperitat brillà en tota la nostra terra. No ens havíem d'envanir de la mateixa ja que ella no era produïda pel nostre esforç sinó per la caiguda dels principals pobles d'Europa en el flagell de la guerra. I, en canvi, ens havíem d'aprofitar de l'abundor per a renovellar nostres mitjans de treball (cosa que es féu en part, però no generalment), per a canviar i modernitzar nostre utillatge industrial, per a pensar, en una paraula, en un esdevenidor en què aquesta prosperitat fugiria de nosaltres per la mateixa via per on havia entrat.

I no hi pensàrem. Ens dedicàrem a arreplegar negocis i a arreconar or; ens dedicàrem a inundar mercats sense tenir en compte més que la necessitat dels qui ens compraven i no el nostre propi crèdit per a l'esdevenidor; ens dedicàrem a treure profit de l'ocasió que passava i no a preparar les armes de combat per al dia de demà.

Què havia de resultar de tot això? Que el dia en què els altres han començat el seu redreçament ha vingut automàticament la nostra caiguda, ja que ens hem trobat desarmats per a lluitar en aquesta batalla colossal de la post-guerra, que és per a les nacions més poderoses batalla de pròpia rehabilitació i de nova conquesta del pa.

No cal dir com tampoc els governs d'aquella època (salvant alguna excepció) estigueren a l'altura de les circumstàncies. Cap política comercial no fou iniciada. Els tractats de comerç restaren en la seva estructura de sempre, sense saber aprofitar l'ocasió que tan favorable se'ns presentava. Els nous mercats no foren conquerits. I el problema del transport ferroviari resta encara per resoldre dins Espanya!

No cal dir més. Entregats a la bona de Déu, sense posar res per la nostra banda; descuidats els de dalt; sense pensar els d'abaix més que en enriquir-se i materialitzar-se, què podíem esperar sinó el que ara ens ve com a horrible sanció a la nostra imprevisió?

Han passat els dies de les vaques grasses. I els de les magres comencen amb tintes negres de debò.

Si almenys ens servís això de lliçó per a l'esdevenidor...!

La legislació social de Polònia

II

El problema agrícola

És sens dubte el problema agrari un dels més delicats, greus i difícils de resoldre que pesen sobre Polònia.. La complicada estructura agrària del país n'és una de les causes. El gran nombre de treballadors agrícoles ha estat moltes vegades explotat i la lluita suscitada ha estat la causa que restessin sense treballar grans extensions de terra. El govern, trobant-se que les disposicions que hi havia per solucionar el problema eren lleis que no tenien cap valor protectiu i que eren completament oblidades, copsant la gravetat del problema, cercà la solució amb la intervenció de l'Estat seguint el procediment de conciliació i arbitratge i aquesta tendència cristallitzà en les lleis de 28 de març i 1.er d'agost de 1919. Per la primera s'estableixen dos organismes: la inspecció del treball i la comissió d'arbitratge que es composa de representants en igual nombre de les dues parts sota la presidència d'una persona nomenada per la mateixa comissió, i si no arriben a un acord sobre aquest punt l'inspector de treball és el president. Per la llei de 1.er d'agost es crea un organisme intermediari anomenat comissió de conciliació amb la mateixa organització que la d'arbitratge.

L'experiència ha demostrat la poca utilitat d'aquesta innovació ja que de primer antuvi es veu que o bé el conflicte el pot solucionar l'inspector de treball o bé és greu i es fa necessari la intervenció on siguin representats ambdós bàndols, mes cap cas no es presenta per una tercera institució. Els membres d'ambdues comissions són representants dels sindicats locals; si aquests no volen participar en la comissió o no existeixen — cas poc freqüent, sembla, donada la intensitat del moviment sindical a Polònia com explicàvem l'altre dia — es nomenen per elecció. Els que no participen en les eleccions o es neguen a assistir a les sessions de la comissió són castigats amb una multa; fàcil és d'endevinar, però, que pagant amb una multa relativament petita, — i heu's aquí el punt flac del sistema — s'acaba amb tot el procediment de conciliació.

Els acords de la comissió tenen força de llei per tot el districte i són els estatuts que regulen el treball. De manera que no existeixen mesures generals per tot el regne; la legislació sobre aquesta matèria no està unificada i tant és així que mantes vegades s'apliquen per disposició de l'autoritat convencions a què han arribat les comissions per qüestions semblants a aquelles per les quals es donaren. Així doncs, repetim-ho encara una altra vegada, davant del problema agrícola no s'ha disposat res amb caràcter general, exceptuant la creació d'aquells tres organismes: inspector del treball, comissió de conciliació i comissió d'arbitratge, que són els que veritablement legislen per cada cas particular. Un avantatge d'aquesta legislació *a posteriori*, que va elaborant-se a mida que es presenten els conflictes, és la d'una més segura eficàcia pràctica, d'una major adaptació a la realitat.

És necessari esmentar un organisme que

baldament no tingui un caràcter legal fa un paper importantíssim en la matèria de què tractem. Ens referim a una conferència que tots els anys es reuneix al ministeri del treball sota la presidència d'un representant d'aquest ministeri; conferència que agrupa els delegats representants dels sindicats nacionals d'ambdues parts i que fixa el principi de les convencions collectives aplicables l'any següent. Els principis aprovats per les respectives comissions d'arbitratge, modificant-los segons les diverses condicions, tenen força obligatòria. De les deliberacions d'aquesta conferència, les sessions de la qual duren a vegades llargues setmanes, surten les grans convencions agrícoles que són les bases de un codi de treball agrícola.

La durada del treball agrícola s'ha fixat de deu a onze hores i mitja en els sis mesos d'istiu i de sis a vuit hores durant l'hivern. Tot treballador té dret a un descans de tres dies per trimestre. El treball que passi d'aquesta màxima durada és compensat amb un augment d'un cinquanta per cent, augment que s'eleva al cent per cent si és en dies festius.

El segur forçós de malaltia

En matèria d'assegurances socials Polònia es troba amb les lleis austríaques i alemanyes que eren insuficients i el seu treball fou completar-les i perfeccionar-les. El segur de malaltia obligatori fou obra de la llei de 19 maig de 1920 que té per origen el decret de 11 de gener de l'any anterior i que fou precedida d'una intensa tasca de preparació. L'organització és per districtes. Tot assalariat de la Indústria, Comerç i Agricultura, tant d'empresa particular com d'establiment de l'Estat, pel sol fet d'estar empleat i en el mateix moment, *ipso facto*, és també assegurat. Passant per alt les diverses variants que hi ha en la forma de pagament de la quota, els auxilis que es presten al malalt consisteixen en un 60 % del promig del salari de la categoria a què pertany l'assegurat. Els malalts assistits a l'hospital no reben més que d'un 10 a 30 per cent del seu salari.

Les treballadores destinades a ésser mares tenen tots els medicaments necessaris i una suma igual al salari durant vuit setmanes (dos abans del deslliurament i sis després) ultra els auxilis que se'ls pugui consignar a títol de socors de malaltia.

Resta molt a fer i a treballar en aquesta matèria i és una paradoxa que en allò que trobaren el camí començat i posats els fonaments sigui en el que estan més endarrerits.

La situació especial dels treballadors agrícoles, els quals encara que malalts cobren, fa que s'hagin hagut de donar disposicions especials, reduint els auxilis a les despeses de metge i farmàcia i rebaixant, és clar, la cotització.

El problema de l'atur forçós

Com ja diguérem, quan Polònia reconquistà la seva personalitat es trobà que tenia la seva industria arruïnada i que de tots els indrets afluïen al seu territori gran contingent d'homes pels perseguits a Rússia, els que tornaven de la guerra, etc., i de seguida se li presentà amb tota la seva magnitud i gravetat el problema de l'atur forçós, que arribà al seu punt extrem el 1.er de juny de 1919, data en la qual eren 613.000 els sense feina. L'Estat, malgrat la seva difícil situació financiera, no els deixà pas abandonats i d'una manera ràpida, així ho demanaven les circumstàncies, organitzà el servei d'assistència. S'establiren en totes les ciutats importants oficines encarregades de registrar les necessitats. Podia ésser registrat qualsevol treballador que no tingués cap mitjà per subsistir i que fes dues setmanes que no tingués feina. Els sindicats locals eren els encarregats de constatar la veritat de les declaracions dels que es volien registrar. En la manera de prestar els auxilis hi hagué diverses modificacions i no es seguí un mateix procediment. La llei del 4 de novembre de 1919 establí diverses modificacions que ens sembla que no és del cas detallar.

Amb el temps anà disminuint aquella crisi i desaparegudes les causes ningú no s'ha ocupat més de la matèria sobre la qual no hi ha una legislació completa.

No tenim la pretensió d'haver fet un estudi total i complet de la legislació social de Polònia donant-la a conèixer amb tots els seus detalls, ni tan sols ens ho proposàvem, mes sí que creiem haver donat una ràpida visió exposant-la d'una manera general a grans pinzellades fixant-nos sobretot en aquelles matèries que poden tenir un interès general.

E. FERRAN I ROGER

En l'anterior article, al final de la pàgina 8, allà on diu: Les infraccions de la llei, etc., hi ha una errada que fa el paràgraf inintelligible. Ha de dir: Les infraccions a la llei són castigades amb multes i empresonaments, mes, i heu's aquí una nota ben interessant al meu entendre, quan el treball es prolonga amb el consentiment dels obrers, cas segons sembla molt freqüent en la petita indústria, la multa és insignificant.

Desviacions morals

Quan arriben els dies xafogosos d'estiu es repeteix el mateix espectacle. La platja és atapeida de gent. Es molt natural que hi hagi gent que es banyi, però és ridícul que hi vagin únicament per veure com els altres es banyen. En alguns banys fan pagar l'entrada als espectadors. Un hom pagant l'entrada té dret de asseure's a la platja i contemplar els banyistes. Es aquest un costum detestable.

El bany és altament higiènic, però els seus beneficis no s'obtenen contemplant els que es banyen sinó submergint el cos dins de l'aigua. Què hi fan els badocs a la platja? Els plau la grandesa del mar? Si és així, és preferible que vagin a les platges nues, lluny de les cases de bany.

Creiem que les autoritats haurien de prohibir l'entrada als que van als banys amb el deliberat propòsit de contemplar els que es banyen. El bany no pot ésser de cap manera un espectacle.

Si no s'hi posa remei, les senyores decents no podran banyar-se.

Un dels perills de les platges de moda és l'exhibició de les banyistes. Per això mai no ens ha agradat banyar-nos en aquelles platges.

Cada any algunes famílies que per la seva brillant posició social haurien de donar bon exemple, en comptes de donar llum, donen fum.

Comencen per banyar-se amb un vestit indecentíssim. En algunes platges aristocràtiques les senyores es passegen per la platja gairebé nues. En un article darrerament publicat damunt d'aquestes planes, es deia que la moral és per als pobres, i la definició és ben justa. Si les dones del poble es banyessin tan indecorosament com es banyen algunes senyores de l'alta societat, la seva actitud provocaria fortes protestes.

Però com voleu que ningú protesti, si és la moda la que fa perdre el seny a les dones?

A la nostra terra les nostres germanes comencen ja de rivalitzar amb les dels pobles més avençats en aquesta matèria.

Hi ha una inconsciència que fa pena. Abans es deia que la dona es diferenciava de l'home per la seva delicadesa i la seva espiritualitat. Avui no sé si escauria fer aquesta afirmació. Hi ha certament entre nosaltres un nucli de senyores piadoses i intelligents que es mantenen, malgrat els enlluernaments de la moda, en una actitud digna. Però la gran majoria ha perdut, com es diu vulgarment, la brúixola de navegar. I com que les de dalt donen mal exemple, les de baix segueixen també mals viaranys.

Avui seria difícil definir el mot aristocràcia. Si l'aristocràcia no és altra cosa que tenir diners i títols nobiliaris, no val la pena d'enorgullir-se de pertànyer a una classe tan alta.

L'aristocràcia del pensament i de l'esperit és la que cal avui dia.

L'aristocràcia consisteix en protegir totes les manifestacions pures i nobles de l'intellecte i de l'esperit. Una dona culta i refinada estima l'art, la bellesa, la música, la poesia, és a dir, tot allò que ens enlaira de la pols de la terra.

Pot anomenar-se aristòcrata una dona que s'avorreix llegint els grans poetes o sentit les sublims harmonies de la música dels grans mestres? Tindrà l'esperit delicat la dama que llegeix novelles eròtiques d'un sentimentalisme morbós que són l'origen de les desviacions morals que s'observen en moltes dones? Naturalment que no.

Avui, en les festes on acuden les dones elegants, no sentireu les clares sonoritats dels mestres clàssics, sinó les extravagants estridències dels balls exòtics que converteixen les nostres donzelles en figures grotesques.

Els músics estrafolaris que quan fan sonar els instrument es mouen grotescament, són l'alegria del salons elegants.

Havem davallat molt en poc temps. Què revela tot això? La pèrdua del seny que caracteritzava les nostres dones.

Es inútil posar de manifest aquestes desvacions morals, perquè la nostra veu es perd com si ressonés dins la immensitat d'un desert.

Quan una dona ha perdut el pudor és molt difícil obrir-li els ulls a la llum de la raó. I que ha perdut el pudor la dona ho diu ben clarament la manera indecorosa amb què vesteix.

No perdeu el temps fent reflexions a una dona que té el cinisme de passejar-se gairebé nua pels carrers. El millor que podeu fer és portar-la a un sanatori.

MARIA BONSHOMS

L'obra de la Caixa de Pensions

El crèdit prendari

En aquest magnífic casal gòtic que suara ha estat bastit en la nostra opulenta Via Laietana i que compta amb somnis de pedra realitzats senzillament per mà d'artista, una nova institució haurà, tal vegada, cridat l'atenció del vianant amb esperit despert a tots els progressos de la nostra terra. Ens referim al Mont de Pietat de Nostra Dona de l'Esperança, que amb unes lletres d'or ve anunciat en el dit sumptuós palau i que forma part de les institucions d'aquest admirable rusc d'institucions socials que tanca la joia de pedra indicada.

El Mont de Pietat és allí, i funcionant després d'uns segles d'existència d'ésser fundat i després d'uns temps de decadència aguda per què havia darrerament passat. I no diguem que la seva installació és esplèndida, i el seu funcionament un èxit, i els beneficis que reporta a tantes i tantes classes nombroses que al mateix acudeixen a diari, immensos, incomptables.

Què ha passat aquí? Com és que aquesta institució decadent com quasi totes les seves pariones ha trobat una deu de vitalitat i ha sabut empeltar amb saba nova i fer reflorir una nova vida plena d'exuberàncies i de fruits?

* * *

El Mont de Pietat susdit era una de les institucions d'aquesta classe més venerables en la història de l'economia social de Barcelona. I en voler la Caixa de Pensions inaugurar la seva secció de préstecs amb garantia prendària, donant una prova del seny amb què procedeix sempre aquella respectable institució, no va anar a fundar una entitat absolutament nova, sinó que trobant-ne una ja existent, encara que amb vida precària, va estimar-se més donar-li nova vida completant-la i adaptant-la als temps moderns, que no anar a creacions i assaigs d'institucions noves.

Amb aquesta adaptació la Caixa ha constituït la seva secció de préstecs prendaris a l'ensems que ha "volgut ennoblir i enfortir el seu esperit amb les virtualitats del gran valor moral que, en les vibracions del viure popular barceloní, han anat generant els dos segles d'honorable existencia del dues voltes centenari Mont de Pietat de la Verge de l'Esperança". Així, servant l'antic i empeltant-lo amb noves orientacions i ideals, ha sabut la Caixa harmonitzar el progrés de les noves institucions socials amb les realitats d'altres temps que tenen dins Catalunya una història tan brillant i són tan estimades en la vida del poble de la ciutat comtal.

Convenia el desenrotllament del crèdit prendari; convenia conservar institucions l'eficàcia de les quals ve acreditada per la seva llarga vida; i una i altra finalitat ha sabut acomplir la Caixa de Pensions mitjançant aquesta interessantíssima secció de crèdit prendari que segueix sota el títol encisador i amorós, tot ple de dolçor i d'aire de poble, de la Mare de Déu de l'Esperança.

* * *

La primera idea dels monts de pietat — diu l'autor d'un fullet explicatiu de la institució— limitada al petit socors de les més urgents necessitats imposades per la misèria i la fam, en entrar avui en els dominis de les ciències socials modernes, pot eixamplar notablement els seus horitzons convertint-se en pensament que sens abandonar les eficàcies de la més pura beneficència, entri de ple en el món de les activitats fecundants i creadores de vida econòmica i de riquesa. I aquest pensament és el generador del Mont de Pietat susdit; augmentar en el possible les eficàcies, els amors i les delicadeses de la beneficència per a socórrer amb préstecs benèvols i humanitaris els pobres caiguts; convertir, a més a més, les seves operacions en instruments de crèdit que permetin a les classes populars el desenrotllament d'activitats productores d'utilitat econòmica; i fer que es pugui entrar en el Mont de Pietat no amb la vergonya del fracassat, sinó amb la dignitat i honor del que

sap lluitar per a valer-se a ell mateix i per a ésser útil als seus semblants.

És de lamentar que institucions com aquesta hagin arribat avall en l'escala del valor de les institucions socials quan tan excellents serveis han portat a cap a la societat, a les seves classes pobres, als infeliços caiguts en la lluita per la vida. Però el regust de "la casa d'empenys" ha arribat a desprestigiar aquesta funció nobilíssima del crèdit prendari; i el restaurar el seu bon nom i el fer-lo més fecund amb noves combinacions i modalitats amb les noves institucions que les ciències socials de previsió avui ofereixen, és tasca nobilíssima que per ningú ha volgut deixar la Caixa de Pensions. I per això no ha volgut recórrer a res de nou, sinó a l'adaptació d'una d'aquestes velles institucions per a poder demostrar així els fruits que de la seva transformació cap esperar i les possibles eficàcies que en el desenrotllament del crèdit prendari es tanquen.

El crèdit prendari, al cap i a la fi, és un crèdit que deu pujar al nivell del crèdit hipotecari i que deu ésser almenys una institució tan útil com aquella a l'economia social.

I com ha iniciat semblant tasca la Caixa de Pensions mitjançant el Mont de Pietat de la Verge de l'Esperança?

Els factors generadors de l'estalvi i del segur, sintetitzats en lleis aritmètiques, algebraiques i actuarials de l'interès i de la mortalitat, han estat combinats per a oferir al públic els avantatges del crèdit en formes orientades a proporcionar facilitats per al rescat de la penyora, mitjans per a obtenir capitals actius destinats a la producció i hàbits educadors en economia popular. I fins per a evitar perills de retraïment del públic per incomprensió, s'ha recorregut a sistemes de préstec que haurien volgut deixar-se de banda però al costat dels quals es presenten noves combinacions d'una seguretat precisa.

I així aquell empenyament amb papereta, clàssic i ordinari en aquesta mena d'operacions, ha estat acompanyat per les següents classes d'operacions; préstec amb cartilla de rescat; préstecs amortitzables; empenyaments benèfics; empenyaments combinats amb segur.

En un altre article veurem en què consisteixen aquestes noves modalitats d'ennoblisment del crèdit prendari.

JOSEP M. GICH

Un flagell aclaparador

L'eixut

El cel segueix inclement. Els núvols que cada dia llisquen sota la blavor de l'infinit, s'esvaeixen ràpidament.

Al camp, ja fa temps que es preocupen de l'eixut.

A ciutat, també. Es comença a recomanar públicament que s'estalvii l'aigua. Moltes fonts ja no ragen. Els brolladors estan secs i fan basarda.

L'escassetat d'aigua en l'estació de l'any en què més es necessita produeix petits conflictes a cada moment. Les grans ciutats sense aigua abundant, i més a l'istiu, es converteixen en focus de pestilència i de malalties.

El problema de l'aigua és el primer problema ciutadà en l'ordre físic. Sembla impossible que una gran ciutat com Barcelona tingui encara per resoldre aquest problema.

Totes les metròpolis del món estan construïdes al marge dels rius o a la vora de la mar. L'aigua és el primer element que busca l'home per a plantar la seva tenda i fundar una llar, i són els abundosos corrents d'aigua les rutes que ha seguit l'home en tots els trasbalsaments històrics.

Sense aigua no hi ha vida.

* * *

Pero no es solament Barcelona que té plantejat amb termes apremiants el problema de l'aigua. Són moltes les poblacions que el tenen de resoldre i que l'eixut actual posa en situació angoixosíssima.

I això a principis d'istiu, en època en què les pluges són rares i ràpides, incapaces de fer reviure les deus eixutes i les fonts exhaurides!

* * *

Bo és, cosa verament exellentíssima, pregar a Déu que ens doni l'aigua que ens convé, però hi ha un precepte que diu: Ajuda't i Déu t'ajudarà.

Per altra part, l'oració pública demana per a la seva eficàcia un conjunt de circumstàncies que en aquests temps de tanta llicència de costums i llibertats pecaminoses no solen donar-se, i de vegades una pregària comú en un poble pervertit resulta irrisòria, contraproduent, que Déu castiga en comú també, de mil maneres.

Obrar i pregar, però obrar amb força decisió, i pregar amb bones condicions.

C. DE LES S.

La suavitat de la Natura

En la soletat d'un bosc és quan sabeu mirar cap endintre i descobrir l'estat de la vostra ànima. Un home mundà s'avorreix lluny del brogit de la ciutat. La naturalesa no li diu res. Un bosc per ell no és altra cosa que l'acoblament d'arbres que creixen en desordre.

La solitud fa basarda als homes i no obstant és un rajolí d'aigua pura i cristallina que cau damunt de l'esperit i li dóna una suau frescor. Moltes vegades m'he trobat més sol en mig de la cridòria de la ciutat turbulenta, que no pas en la quietud i la pau consoladora de les muntanyes. Quan camineu dins la pau dels camins en aquella hora que davalla del cel una llum molt blava i els pins tenen verdor de maragda, sentiu una dolçor tan gran en la vostra ànima com si ja no fóssiu d'aquest món.

Esteneu la mirada damunt dels camps i veieu com la fruïta sucosa fa vinclar les branques gràcils dels arbres i com serpentegen els camins amarats de llum i es perden enllà d'enllà on gairebé no es fan albiradors.

Quan em trobo en la solitud del bosc, voldria portar dintre meu la serenitat dels camps i la blavor del cel en mig del qual flameja el sol fent davallar damunt de la terra torrentades de llum.

Oh! l'alegria de la font que remoreja dins del silenci d'un prat idíl·lic. No hi ha res al món que us doni tanta alegria com el cant de l'aigua.

Arribeu a la font i veieu que l'aigua cau damunt d'un tou de molsa i que s'escola plàcidament, sense fer gaire remor, muntanya avall. Per allà on passa l'herba es redreça i els arbres verdegen.

A la tarda, quan el sol camina cap a la porta i el cel esdevingui pàl·lid com una flor marcida i les estrelles clares com una gota d'aigua descloguin els ulls, sentireu percudir en els aires els esquellincs sonors de les vaques que pasturen sota l'ull vigilant del pastor. Les vaques caminaran lentament i us miraran amb els ulls immòbils i amb un posat de repòs i de seny.

Un dia, en mig de la verdor dels pins, vaig veure blanquejar una petita ermita. La porta era tancada, però per una finestra oberta vegí una imatge que refulgia en mig de l'altar. Era una Mare de Déu. Vaig collir unes quantes flors humils i les vaig escampar damunt les lloses humides de la capella. Heu's aquí, vaig dir-me, una ermita ben humil, i no obstant em sento més commogut que si em trobés sota les voltes d'un gran temple. I és que la senzillesa també és gran. Si sabéssim avesar-nos a les coses humils, el nostre cor no sentiria mai la fiblada de l'orgull.

Creieu-me, germans, el nostre mal és que som orgullosos. Hem de predicar cada dia la lliçó de la humilitat.

Un poc més enllà de l'ermita hi havia un Crist amb els braços oberts i el pit panteixant. Vaig acostar-m'hi i vaig veure una cosa meravellosa. Del pit li regalimava un rajolí de mel. Heu's aquí una visió perfecta del Crist. El nostre Redemptor és dolç i suau com la mel. Les abelles havien construït un rusc damunt del Crist, i la mel li regalimava pit avall.

Jo voldria que veiessin aquell Crist que estén els braços vora l'ermita blanca i en mig de la verdor dels pins, els homes que es deixen dominar per l'orgull i la supèrbia.

Perquè la casualitat els ha encimbellat es creuen superiors als altres homes. No veieu que vosaltres també passareu! Caurà esmicolat el vostre pedestal i la humanitat seguirà el seu camí. Si sou pols i cendra de què teniu orgull?

Passegem per ciutats i pobles el Crist que regalima mel i s'aquietaran les passions i la nostra ànima s'omplirà de llum. Alcem-lo ben enlaire per damunt de les multituds agitades, com una bandera gloriosa. Oh! el Crist de la suavitat i de la mel!

Diguem-li: Volem, Senyor, que en el nostre cor retorni la pau. Ara tenim una set que ens consum. La nostra ànima està trista. Que ens penetri dins del pit un rajolí de llum i un rajolí de mel i que dins de nosaltres hi hagi la frescor dels prats humits i la pau de les muntanyes.

De la ciutat estant, en mig de la cridòria de les multituds inconscients, jo us veig, Senyor, vora l'ermita blanca i el brancall dels pins, i tinc gelosia de les abelles daurades que volen al vostre entorn xuclant la mel dolcíssima que regalima de les ferides obertes del vostre pit.

J. CIVERA SORMANI

Mots del dissabte

ANIMES POBRES

El P. Bolós, jesuïta, de la residència de Sant Ignasi, Manresa, ha publicat un fascicle de propaganda, que el Foment de Pietat Catalana edita i fa circular en volumet, que és un bell tipus de llibre popular. A la coberta, en Junceda dibuixa un tigre furient que salta enfora d'un aparell de projecció cinematogràfica, ilustrant i contestant alhora la pregunta que és el títol de l'opuscle: *És pecat anar al cine?* D'aquesta obreta, que és una de les millors que hem vist, de les que en llengües diverses fan la croada del Bé contra aquest espectacle internacional que prou es podria anomenar la Internacional de la Sensació, podríem extreure'n en abundor lliçons i textos de saludable doctrina. Un pensament ens ha frapat, pel molt que concorda amb personals punts d'albir nostres, i per l'oportunitat i felicitat de la fórmula que l'expressa. La gent frenètica pel cine, assedegada de sensació, és un conjunt d'*ànimes pobres,* de famolencs d'esperit, adalerats per a omplir, debades, l'espaventosa buidor interna.

"En altres temps, diu l'autor, eren molt més nombroses les persones que tenien un esperit prou fi per a assaborir els goigs interns de l'ànima. I com que trobaven dins de si mateixes la font de l'alegria, no els calia anar pel món *com unes ànimes pobres* (jo subratllo) *demanant engrunes de plaer.*"

... "Compadim-les, les ànimes pobres que busquen fora de si allò que sols dins de si mateixes poden trobar." Quin és el tresor que les ànimes pobres han perdut i debades cerquen pel camí del desordre de les sensacions? "Les alegries de la llar, els consols de la pietat cristiana, els atractius de l'art legítim i sà, la lectura selecta, l'encís de la natura, el goig íntim de l'amistat pura, els ideals patriòtics fondament sentits, tot això constituïa per a les ànimes aristocràtiques la sal de la vida i la font inestroncable de la vertadera delectació."

De tots els greuges contra el cinema; escola del crim, educador de l'adulteri i de totes les passions, cap acusació no resulta de gravetat tanta, ni tan justificada com aquesta: depauperador d'ànimes. El cinematògraf, que sintetitza i multiplica tota la nerviositat de la vida moderna, xucla els esperits, els buida, deixant-hi la set més horrible que l'home pot patir: la set de l'emoció. Les generacions conreades per la pel·lícula, tenen extingit el contingut intern d'humanitat i sols palpiten per la febre de distracció externa. Pel camí d'elaborar una societat de criminals, es va formant ja una societat d'enzes.

Amb paraula eloqüent també, ja fa anys que un altre jesuïta italià, mon ilustre amic el P. Mario Barbera, redactor de la *Civiltà Cattolica,* de Roma, ho deia des d'aquella eminent revista: "De la freqüència excessiva al cinematògraf no pot venir-ne sinó una generació de gent superficial, més pagada de l'aparença que de la substància de les coses, adalerada, impressionable, nerviosa, fantàstica, poc sòlida i madura en el judici i en l'acció. I això suposant que a força d'una censura ben regulada i sàviament exercida el cinema ja no fos un espectacle repugnant..." "*Il troppo stroppia* [*les masses piquen,* diem en català] i les commocions fictícies sobre subjectes imaginaris no es multipliquen sinó a costa de les justes i ben fundades." "L'enorme invasió del cinema popular ha pervertit el gust i el sentiment de la moderació estètica."

A les ànimes esgotades per la bomba aspirant que pels mils de quilòmetres de film passat a la velocitat del llamp els extreu i degrada l'atenció, no cal ja cercar-hi reflexió, judici, consciència. Són ànimes incapaces de retenir, de meditar, de judicar, d'elevar-se per la contemplació a cap superior esfera. Incapaces, per tant, d'interna vida religiosa, dures a la caritat, ineptes als sentiments de justícia pública i social. Elles són les que aguanten la tirania del Mal.

R. RUCABADO

OBRA NOVA

R. Rucabado

LA DEFENSA DE LA FAMILIA

Conferència

Opuscle de 32 pàgines amb coberta en paper de color

Preu: 0'50 ptes.

Pot demanar-se a l'administració de

CATALUNYA SOCIAL

La crisi d'autoritat

La setmana social de Torí

Fa uns dies que donàvem als nostres lectors notícia de la Setmana Social de França que tindrà lloc a Rennes. Fèiem amb tal motiu unes consideracions sobre l'activitat social dels catòlics francesos, molt superior al que es creu per aquí generalment.

Avui és de l'Onzena Setmana Social italiana de la que hem de donar notícia, setmana que es reunirà del 14 al 19 del proper setembre, a la bella i rectangular capital del Piamont, a la bonica Torí.

El tema general de l'assemblea serà "L'autoritat social segons la doctrina de l'Església". I el mateix anirà subdividit en les següents interessants lliçons o conferències:

L'autoritat en general.

L'autoritat social i la llei moral.

L'autoritat social en la vida econòmica.

L'autoritat social i l'observament de les lleis.

L'autoritat nacional i internacional.

No cal dir com aquest tema resulta pràcticament interessant. La crisi d'autoritat és una de les característiques socials dels temps moderns. La mateixa deu ésser, per tant, fortificada, apoiada en les intel·ligències de tothom.

I no cal dir tampoc com el criteri dels homes socials i de les escoles cristianes ha de restar un xic allunyat d'aquell ranci i vell criteri d'autoritat que es complavia a acceptar sempre el mateix a base quasi exclusivament d'una autocràcia no sempre simpàtica als ciutadans, especialment als obrers.

L'autoritat és sempre la mateixa, és clar. Però avui en cal encetar el criteri de la seva fortificació començant pels deures de tota autoritat, ja que aquests deures han d'ésser els que han de donar-li la força necessària i convenient per a la seva imposició al poble i, per tant, per arribar a l'exacte compliment del seu comès.

I no hi ha res com l'estudi de l'autoritat social, base de l'altra, per a fer atraient i raonable aquest concepte d'autoritat en general, ja que l'autoritat social és autoritat a base moral, de consell, de direcció intel·ligent, allunyant d'ella mateixa i per la seva pròpia naturalesa tota idea de força material.

A la manca d'autoritat social s'ha degut precisament la crisi d'autoritat política en els darrers anys. Aquella autoritat social que és paternal, que sap fer prosperar el seu criteri sà per la pròpia força del mateix, que sap envoltar els seus manaments d'una aurèola de convenciment, que és moral abans que tot, és el centre i l'assentament de tota autoritat. Quan aquesta falta, no tarda a faltar l'autoritat política, perquè aquesta sense aquella es converteix en una imposició que, com tota imposició sense base moral, repugna als homes i més als ciutadans lliures dels nostres dies.

Heu's aquí perquè als catòlics italians els haurà semblat oportunissima la divulgació del concepte de l'autoritat social. Perquè a Itàlia principalment i durant els darrers temps el criteri d'autoritat havia patit fortament d'aquesta crisi general al món, i tots recordem amb horror aquelles ocupacions de fàbriques i tallers en certes comarques sense que l'autoritat política s'atrevís a fer valer aquesta autoritat ja que els vincles morals de la mateixa estaven completament afeblits i relaxats.

I davant la propera setmana de Torí, nosaltres, com davant de la francesa, hem de tornar a demanar als homes de dalt del nostre moviment social: Quan torna la setmana social d'Espanya?

GASTON GERARD

COMENTARIS

Campanya contra la natalitat

He llegit en el periòdic mèdic "La Presse Médicale", núm. 47, dimecres 11 de juny de 1924, un article força interessant tenint en compte l'assumpte i la mena de pensar del dit periòdic que no es caracteritza pas per clerical. L'article que vaig a comentar té per títol: *Il faut lutter pour la repopulation*, i el signa el Dr. Georges Vitoux. Aqueix article demostra a nosaltres, catòlics, que el sectarisme, avui convertit en part al comunisme, és i serà sempre perniciós, tant en el concepte ideològic com en el moral, perquè sols té per objecte la destrucció de tot allò més sagrat, la fe, la moral i la família. La política laica i sectària dels nous homes de govern de la veina

república, inclinada del tot al comunisme, es veu clarament demostrada en l'article que comentem. L'autor comença per exclamar adolorit: *La dona francesa no vol infants!* i després de fer consideracions molt justes i oportunes sobre els motius immorals de tal pensament, esmenta un fet que per ésser públic i exposat cínicament, ens fa veure que si prospera, la França passarà pel greu afront de la baixa de naixements i la seva total despoblació. En la primera sessió de la nova Cambra francesa, els 26 diputats dels agrupaments comunistes presentaren una proposició demanant al govern que s'inclogui dintre la llei d'amnistia, la llibertat de *tots els delinqüents condemnats per la propaganda anticoncepcionista, avortament i infanticidi.* Com diu molt bé l'articulista, la França vol que segueixi les petjades dels comunistes en contra de la natalitat. Estan en cabal judici aqueixos senyors que volen acabar amb la raça humana? L'autor esmenta una nova esgarrifosa donada pel gran rotatiu francès "Echo de Paris", núm. 6 del mes de juny, que es refereix al darrer Congrés de dones comunistes celebrat a Noruega. Entre dites *dames* hi havia la doctora senyora Tove Mohl qui va demanar al Congrés *reclamar del Govern la promulgació d'una llei a favor de la impunitat no solament de l'avortament, sinó també de l'assassinat dels infants un dia després d'haver nascut, per ses pròpies mares, incapaces de mantenir-los.* Entre tantes aberracions del pensament humà no n'he llegit cap de tant diabòlica com aqueixa; i pensar que tal proposició ha sortit d'un agrupament de dones! Al fi, el comunisme arreu del món es manifesta enemic decidit de l'humà lliatge i temps a venir, si el nostre esforç no hi posa el mitjà d'anorrear-lo, veurem alçar monuments a l'assassí que hagi segat més vides humanes. I sembla que volen fer seguir a França per aquests camins malvats; no endebades manen els homes de l'extrema esquerra! No en va la gent d'ordre ha alçat son crit de protesta, però temo molt que no s'arribi a sentir per a poder aturar el desastre més gran que hagin vist els segles.

I l'altre mal és que als nostres socialistes els plau tot el dolent de les altres nacions, car també he sentit dir que la família és una càrrega i que els fills són un destorb. Encara entre nosaltres no han aconseguit pervertir la dona... però estan confiats que la pervertiran. El mal va fent el seu camí. Quan esperem aturar-lo?

J. M. SERRA DE MARTÍNEZ

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

LA PARAULA VIVA. — *Com entren els mals mots en nostres llengües vives. Com poden ésser fàcilment eliminats,* per IVON L'ESCOP. *Editorial Políglota.* Preu: 4'50 pessetes.

Pocs són els escriptors que tenen la tenacitat dels nostre illustre Ivon l'Escop. Amb una constància admirable esbrossa els camins que s'han de seguir per arribar a la depuració del llenguatge.

La seva darrera obra "La Paraula Viva", és altament interessant. Cal únicament fullejar-la per a veure de seguida que es tracta d'una obra ben estructurada i seriosament pensada. Avui que són tants els autors que improvisen, ens és plaent de llegir una obra documentada, en la redacció de la qual l'autor ha esmerçat llargues hores.

Es un esforç que li han d'agrair tots aquells que voldrien que la llengua nostrada sonés dolça i harmoniosa en els llavis de la nostra gent.

Es molt interessant el capítol que parla del misteri d'entendre i de parlar, i molt original el que descriu la complexitat de la paraula.

Creiem sincerament que és una obra cridada a obtenir un gros èxit.

SÉRIE DE DICCIONARIS MANUALS

Diccionari Català - Castellà

Preu: 7 pesetes

Diccionari Català - Castellà

Preu: 7 pesetes

d'acord amb les normes de l'Institut d'Estudis Catalans

per

J. CIVERA I SORMANI

Es venen a totes les bones llibreries. Dipòsit: Imprenta Ràfols, Portaferrissa, 15

El que passa

ESPANYA ENDINS

La censura deixà en blanc, millor dit en negre, en l'últim número de CATALUNYA SOCIAL aquesta primera secció de *El que passa*. Amb tota lleialtat confessem que no comprenem perquè.

Parlavem dels greus successos del Marroc, planyent-nos que tot just ara que el Govern volia resoldre aquest vital problema, tornessin els cabilenys a enverinar-los. Dèiem que els nous pressupostos portaven un dèficit inicial de cent milions de pessetes i que encara que fossin quatre cents milions calia fer-se'n càrrec, alludint tàcitament als dèficits enormíssims dels temps predictatorials.

Però ja que el Govern ara permet la queixa pública contra allò que es cregui injust creiem que podrem exposar el nostre criteri honrat.

Altrament els successos de la zona occidental del Marroc obsessionen a tothom.

Els reforços tramesos allí han impedit de prompte un nou Annual, però la sang vessada imposa al Govern el deure imperatiu d'acabar d'una vegada amb aital situació.

El general Primo de Rivera fa anys formulà clarament la fórmula per aconseguir-ho.

El viatge del Rei al Pireneu català li haurà per a assabentar-se d'una pila de coses curioses..

Una d'elles haurà estat la pintoresca i al mateix temps vergonyosa història de la carretera de Lleyda i Balaguer a la frontera de França, que ha costat més anys i més milions que les de la resta de Catalunya. L'afrancesament de l'abandonada Vall d'Aran és també un fet tan real com deplorable, que deu haver recollit el Rei. La divisió arbitrària de la Cerdanya, que des de Llívia és un fet colpidor, fa obrir els ulls, com igualment el projecte francès de quedar-se amb les aigües del Segre que corren pel seu territori, projecte que va furgant, furgant...

Des del punt de vista econòmic hem de fer constar avui tres coses poc falagueres: l'eixut, que clivella els camps; la creixent crisi industrial, i la baixa de la pesseta. De les tres no sabem pas quina és la pitjor.

ESPANYA ENFORA

Al pobre Herriot li ve molt ampla la casaca de primer ministre francès. Tan ajustadeta i elegantment que la lluïa M. Poincaré!

A Chequers M. Herriot perdé la serenitat i a tot el que li suggerí el primer ministre anglès va dir amén.

De tornada a París, veient el pèssim efecte que anava fent la nota oficiosa de la Conferència de Chequers, l'adulterà, provocant dos greus conflictes polítics, interior i exterior, greus fins tal punt que el primer ministre anglès, deixant-se de protocols i malalt i tot, ha corregut cap a París per a veure d'arranjar els conflicte. Ço que dóna idea de com estan els anglesos de la política francesa i del poc que es fien dels seus homes, és el ràpid acord negatiu pres per la Comissió que estudiava el projecte del túnel per sota el Canal de la Mànega i la pressa que s'ha donat el Govern anglès per a confirmar aquest acord, que tan fondament ferirà a la consciència nacional de França.

D'aquesta novíssima i inesperada Conferència de París en sortirà una altra i una altra més... Ja hem perdut el compte de les Conferències diplomàtiques que han tingut lloc per a fer viable una cosa que no ho és: el Tractat de Versalles.

Fruit de la violència, tal volta serà la violència, — Déu no ho vulgui! — l'encarregada de revisar-lo.

MacDonald acaba de declarar que voldria substituir ço que es signà sota la pressió de les armes (que "no és exigible"), per altres compromisos que tinguin la força de la lliure determinació. Aquest és el pensament, en substància, del nou estadista anglès.

I mentre a Europa tornen a posar-se les coses de mala cara, nipons i ianquis van preparant-se per a la gran lluita que s'albira no molt lluny. Per de prompte els Estats Units endeguen el mal negoci de Filipines, que és per on el Japó podria atacar-los amb èxit, donant a aquell flòrid arxipèlag, dins un breu període, la independència que amb justícia ja devien haver-los-hi donat.

J.

Aquest número ha passat per la censura militar

D'ací i d'allà

"Nuevo Mundo" es un periòdic gràfic que el veureu a les mans de molts catòlics, i no obstant, amb molta freqüència publica articles i fotografies que posen de relleu el sectarisme dels seus directors.

En el número darrerament arribat, fa una ressenya tan irreverent de la peregrinació de Lourdes que un hom es pregunta si és una revista gràfica independent o bé una revista irreligiosa.

Algú va dir al Congrés de Premsa Catòlica que l'alludida revista hauria de servir de model per al futur periòdic gràfic que ha de publicar no sabem qui. Sí que estaríem ben lluïts.

A Barcelona es publica una revista gràfica catòlica molt ben feta, que a costa de sacrificis ha aconseguit posar-se al nivell de les millors, i no obstant hi ha gent que voldria que prenguéssim per model unes revistes irreverents amarades de sensualitat.

Per què serà que no volen reconèixer el mèrit de les publicacions que no porten el marxamo de Madrid?

* * *

Si el *rubicundo Febo*, que deia aquell poeta cursi, segueix ofegant-nos de calor, aquest istiu morirem asfixiats.

El més temible és que amb aquesta xafogor no podem parlar amb els que tenen un caràcter violent.

Cada dia llegim als diaris que hi han hagut fortes baralles, que unes dones s'han arrencat un manyoc de cabells i que uns homes exaltats s'han repartit unes quantes trompades.

Coneixem un senyor que té molt mal geni i abans de parlar-li li fem la mitja rialla com volent dir: Com es troba? Se li pot parlar? Si és que està excitat tornarem un altre dia.

A Barcelona els actes més violents s'han celebrat al mes de juliol. Es veu que quan ve la calor ens bullen les sangs i ens tornem terribles.

Però ens passa aviat l'excitació. Cal fer constar en honor de la nostra gent que no són fets de carn i ossos, sinó de pa de pessic.

* * *

Aquest any que fa més calor, algunes senyores volen introduir la moda de portar a l'entorn del coll un xal de seda i suprimir el vano. Tan escaient i tan femení que és el vano i les senyores del xal han decretat la seva mort.

Ara comprenem perquè volen fer obres al manicomi de Sant Boi.

* * *

Hem vist una fotografia en un diari barceloni, en la qual es veuen Herriot i Mac Donald, presidents, respectivament, dels governs de França i d'Anglaterra.

Aquests dos senyors estan asseguts a terra com si acabessin de fer una costellada, i segons diu la llegenda de la fotografia, estan conversant damunt de l'herba sobre assumptes de gran interès.

Ara sí que poden dir que ha triomfat la democràcia. Els caps del Govern de dues grans nacions conversant damunt de l'herba.

El dia que triomfi un govern comunista, els presidents discutiràn els assumptes d'interès bo i amanint un plat de pebrots i de tomàtecs.

* * *

Comencen a desfilar els ex-polítics de Madrid.

Les platges de moda es veuen ja animades.

Durant aquests dies de calor tot restarà encalmat, i els ex-polítics es reuniran per a canviar impressions.

I quan arribin els primers freds retornaran a Madrid i es reuniran novament per a seguir canviant impressions.

Potser faran un nou viatge a París i s'entaularan en els millors hotels.

I quan algú els interrogui amb un gran misteri, exclamaran: No podem dir res.

I tindran raó.

AVÍS

Els subscriptors que passen l'estiu fora de Barcelona i desitgen seguir rebent "Catalunya Social" poden trametre l'adreça a l'administrador, i la rebran sense augment de preu.

Preguem als subscriptors de fora Barcelona que estiguin en descobert, se serveixin trametre l'import de la subscripció per gir postal.

Noticiari

A Chester, famosa per la recent conferència franco-anglesa, es reuniren els delegats de les Acadèmies de la Joventut Catòlica de la Gran Bretanya, que avui dia compten amb més de 20,000 membres distribuïts en 228 entitats. La part més interessant del Congrés fou la política. A la pregunta de si "un soci de la J. C. pot i deu inscriure's en un partit polític", s'ha contestat que això depèn de les circumstàncies locals i que en tot cas ha d'atendre's sobretot a promoure els principis i els interessos catòlics i la prosperitat nacional.

—A petició d'alguns pares de família de París, s'ha condemnat un llibreter de Roubaix a severes penes per exposar obres i tapes pornogràfiques als seus aparadors.

—La Cambra dels Lords anglesos ha votat una llei contra els que blasfemin i els que ensenyin de blasfemar.

—A Buenos Aires s'ha constituït un Sindicat Italo-Argentí per a preparar la colonització agrícola i industrial de la província del mateix nom. De primer antuvi, el Sindicat ha comprat 500,000 hectàrees de terrenys, on acamparan milers de famílies italianes.

—La projectada Reforma Agrària de Jugoeslàvia, és radical i vol portar-se ràpidament a la pràctica. L'Estat expropiarà totes les finques que estiguin fora llei i les pagarà amb Obligacions de l'Estat al 5 per 100 d'interès, repartint les terres a les famílies rurals pobres (que hauran de redimir-les als deu anys pagant el 7 per 100 d'interès), i als voluntaris de la Guerra Gran, de franc.

—Els socialistes valencians han adreçat un manifest a les dones a propòsit del vot femení, demanant que s'inscriguin a les llistes del Cens i exerceixin el seu dret a favor de les solucions obreres. El manifest és molt suau, elogiant els procediments pacifistes i legals.

—El Sindicat catòlic-agrari de Villanueva de la Serena (Badajoz) ha repartit 2,000 fanegues de terra entre els seus socis donant-los tantes n'hi ha que solament paguen sis pessetes anyals. facilitats per pagar-les, que tots els pagesos pobres han passat a propietaris. Basta dir que

I ara que vagin dient que la sindicació agrícola catòlica no serveix per a res.

—A València ha tingut lloc l'Assemblea regional de Sindicats Femenins Catòlics.

—El govern de Polònia ha començat a vendre tots els negocis que l'Estat portava a tall d'Estat socialitzant, com sigui les mines de carbó, els alts forns, les fundicions, etc. Quantes proves es fan per a socialitzar les indústries, tantes en fracassen.

A Portugal han estat processats els oficials vaguistes del cos de Correus i Telègrafs.

—Les Federacions Catòliques Agràries van celebrant les seves Assemblees anyals reglamentàries, que donen bona idea de la seva marxa i dels fruits econòmics i socials que procuren als seus associats. Les reunions de Badajoz i de Valladolid han estat notables, especialment aquesta que tingué lloc en la gran Casa Social Catòlica, essent-hi representats més de 200 Sindicats. Entre altres acords importants es prengué el de constituir Joventuts Socials en tots els Sindicats.

—La Unió d'Exportació Agrícola demana al Govern que faci prompte un Tractat de Comerç amb l'imperi Alemany per a intensificar-la.

—El Bisbe de Tagora ha presidit a Saragossa dos actes molt simpàtics: un bell homenatge dels Mestres de la Congregació Mariana a Manjón, i una festa de l'Estalvi infantil en què es regalaren 50 llibretes de la Caixa Postal d'Estalvis a altres tants nois eixerits.

—S'han constituït en Federació les Associacions de la Premsa del Nord d'Espanya.

—A Anglaterra serà aviat un fet la projectada llei sobre jornals agrícoles presentada a la Cambra dels Comuns pel diputat laborista Buxton. Un Comitè Agrícola, en cada comtat, fixarà l'import del salari i les hores de treball. El Comitè estarà format de patrons i d'obrers per parts iguals. Quan hi hagi empat decidirà el plet la Junta General.

—La relativa escassesa de mestres de cases endarrereix a la Gran Bretanya la construcció de cases barates. Per a remeiar-la es proposa donar estabilitat a aquest ofici per una sèrie prudencial d'anys.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÁNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

Es el periòdic de més circulació de Catalunya

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any . . . . . *8 pessetes*
Semestre . . . . . *4 »*

Surt els dissabtes

EL
GARATGE SPORT
=
TÁRREGA

Té posat a la disposició dels visitants del Pirineu Català un esplendid servei de turismes i òmnibus de lloguer a preus reduidíssims, sols per facilitar excursións per conèixer les formoses comarques de les Centrals de Capdella i Sant Antoni i la xamosa Viella

304(05)(46.71) Cat. fol.

Catalunya Social

ADMINISTRACIÓ

Hores de caixa:

Matí, d'onze a una.-Tarda, de quatre a sis.

Per reclamacions i encàrrecs:

De vuit a una, i de tres a vuit.

Es molt convenient per a la bona marxa de CATALUNYA SOCIAL que els senyors subscriptors es posin al corrent de pagament. El mitjà ès el giro postal.— *L'Administrador.*

Atenes A. G. Provença, 157

FRANQUEO CONCERTADO